Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 10 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Ilfov — Rumunia) — EP/FO

(Sprawa C-530/18) ([1])

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Artykuł 15 — Przekazanie sprawy sądowi innego państwa członkowskiego, lepiej umiejscowionemu dla jej osądzenia — Wyjątek od zasady jurysdykcji ogólnej sądu miejsca zwykłego pobytu dziecka — Szczególny związek z innym państwem członkowskim — Kryteria pozwalające na ustalenie sądu lepiej umiejscowionego dla osądzenia sprawy — Istnienie różnych norm prawnych — Dobro dziecka)

(2019/C 319/23)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Ilfov

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: EP

Strona pozwana: FO

Sentencja

1) Artykuł 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 należy interpretować w ten sposób, że ustanawia on wyjątek od zasady jurysdykcji ogólnej przewidzianej w art. 8 rozporządzenia nr 2201/2003, zgodnie z którym jurysdykcja sądów państw członkowskich jest określana przez miejsce zwykłego pobytu dziecka w chwili wniesienia pozwu lub wniosku.

2) Artykuł 15 rozporządzenia nr 2201/2003 należy interpretować w ten sposób, że w razie spełnienia jednego lub kilku z pięciu wyczerpująco określonych w tym przepisie alternatywnych kryteriów oceny szczególnego związku dziecka z państwem członkowskim innym niż państwo jego zwykłego pobytu sąd mający jurysdykcję na podstawie art. 8 tego rozporządzenia może przekazać sprawę sądowi, który uzna za lepiej umiejscowiony do rozstrzygnięcia zawisłego przed nim sporu, lecz nie jest do tego zobowiązany. Jeżeli sąd mający jurysdykcję dojdzie do wniosku, że więzi, które łączą dziecko z państwem członkowskim jego zwykłego pobytu, są silniejsze niż więzi łączące dziecko z innym państwem członkowskim, wniosek ten wystarczy, aby wykluczyć zastosowanie art. 15 tego rozporządzenia.

3) Artykuł 15 rozporządzenia nr 2201/2003 należy interpretować w ten sposób, że istnienie różnic między przepisami, w szczególności przepisami proceduralnymi, państwa członkowskiego, którego sąd ma jurysdykcję do rozpoznania sprawy co do istoty, oraz przepisami innego państwa członkowskiego, z którym dane dziecko pozostaje w szczególnym związku, takie jak prowadzenie postępowania na posiedzeniu niejawnym przez wyspecjalizowany sąd, nie może w sposób ogólny i abstrakcyjny stanowić istotnej okoliczności przy ocenie — z punktu widzenia dobra dziecka — czy sądy tego innego państwa członkowskiego są lepiej umiejscowione dla osądzenia tej sprawy. Sąd mający jurysdykcję może wziąć pod uwagę te różnice tylko pod warunkiem, że mogą one stanowić rzeczywistą i konkretną wartość dodaną dla wydania rozstrzygnięcia dotyczącego tego dziecka, w porównaniu z sytuacją, gdy sąd ten pozostawia sprawę u siebie.

([1]) Dz.U. C 399 z 5.11.2018.